

ISBN 978 90 00 39961 1
ISBN 978 90 00 39962 8 (e-book)
NUR 283

© 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com
www.sannerooseboom.com

Tekst: Sanne Rooseboom
Illustraties: Mark Janssen
Omslagontwerp: Marieke Oele
Zetwerk binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Lees dit voor je aan de rest
van het boek begint!

Dit boek is anders dan de vorige boeken over het Ministerie van Oplossingen. En ook weer niet.

Wat anders is: je mag kiezen. Heel vaak. Je keuzes beïnvloeden het verhaal. Ga je met de trein of met de taco-truck? Breek je in bij Jack de Zilverman of bel je braaf aan? Help je de huilende jongen of moet je écht snel door? Dit verhaal lees je dus ook niet in de gewone volgorde, je bladert het hele boek door. Van 123 naar 12 en dan naar 48 of 90 (dit zijn de nummers van de hoofdstukjes, je hoeft niet op de paginanummers te letten).

Wat niet anders is: het is een echt avontuur van het Ministerie van Oplossingen. Je gaat mensen helpen, aanwijzingen vinden, op zoek naar boeven, honden, taco's en verlaten treinstellen. Je hoeft de vorige boeken over het Ministerie niet gelezen te hebben om dit boek te begrijpen. Maar als je ze wél kent, dan kom je misschien wat oude bekenden tegen hier en daar.

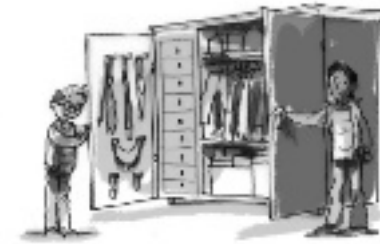
Je kunt niet verliezen en je kunt niet afgaan. Maar je kunt wel beslissingen nemen waardoor je minder punten hebt

aan het eind. Mensen helpen is vaak een goed idee, geweld nooit. Als je aan de regels houdt van het Ministerie helpt dat je vooruit, en als je ze niet meer weet dan is dat niet erg want Alfa leest ze in het eerste hoofdstuk voor. Er is niet één weg door dit boek. En dat is wel zo handig, want zo kan je het als het uit is gewoon nog een keer lezen, maar dan met andere keuzes. Als je wilt, kun je je punten meerdere keren achterin bijhouden, aan het eind van het boek staat wat je puntentotaal betekent. Maar ook als je die punten negeert en gewoon lekker gaat lezen, blijft dit een boek waarin je keuzes belangrijk zijn. Veel plezier!

Je begint het verhaal met tien punten.

Veel groeten,
Sanne Rooseboom

I

Je zit op de oude bank en kijkt om je heen. Dus dit is de zolder van mevrouw Vis: het hoofdkwartier van het Ministerie van Oplossingen! Het is leuk hier echt te zijn. Tuurlijk, het is gewoon een zolder. Maar wel een waar zaken zijn begonnen en zijn opgelost. Daar, door dat zolder-raam klom Ruben naar binnen, toen hij stiekem van zijn eigen kamer naar dit buurhuis wilde. En Kai kwam voor het eerst binnen door datzelfde raam, toen hij via via achter het adres van het hoofdkwartier was gekomen. Op de computer in de hoek staan alle zaken die het Nederlandse Ministerie heeft opgelost. En daar staat de kast met vermommingen!

Nina ziet je kijken. ‘Wil je de vermommingen zien?’

‘Ga maar, hoor,’ zegt Alfa.

Je staat op en loopt naar de enorme kast. Piepend gaan de deuren open. Binnenin hangen jurken, jasjes en broeken. Op de bovenste plank zie je hoeden en petten liggen, aan de binnenkant van de deur hangen sieraden en twee stropdassen.

‘Dit is de make-up.’ Ruben is achter je komen staan. Hij wijst op een grote doos die onderin staat. ‘Je moet je nooit

té heftig schminken, maar kleine veranderingen helpen ontzettend goed als je mensen om de tuin wilt leiden.’

‘Als we je een litteken geven, of superdonkere wenkbrauwen,’ zegt Alfa, ‘dan is dat het eerste wat mensen zien. Later denken ze dan terug aan dat kind met die donkere wenkbrauwen. Maar die zijn er dan allang weer af.’

Je pakt een zwart petje uit de kast en een donkerblauw jasje.

‘Heel netjes!’ zegt Kai lachend.

Alfa pakt een oogpotlood. ‘Mag ik?’

Je knikt en ze trekt lijntjes boven je ogen. Daarna tekent ze iets op je wang, wat ze een beetje uitveegt. Wanneer je in de spiegel kijkt, lijkt je op iemand die op je lijkt. Een familielid. Of op jezelf – maar dan pas over twee jaar.

‘Wat goed!’ zeg je.

Alfa knikt trots.

Ruben loopt weer naar de bank en ploft neer. ‘We kunnen beginnen. We hebben nu jou, als extra ambtenaar. En Kai is er de hele dag. We moeten een zaak kiezen.’

Je gaat naast hem zitten. De bank kraakt. Ver weg hoor je een deur. De wind trekt aan het kantelraampje boven je hoofd. Je blijft maar om je heen kijken. Aan de muur hangt een foto van de Van Gogh die het Ministerie heeft teruggevonden. Er staat LEGO in de hoek, uit het veel te volle huis. Er hangt een kaartje van Sara en Rachid van het Vlaamse Ministerie, die op vakantie zijn naar de Amerikaanse Moon Valley.

‘Alexis uit mijn klas heeft ruzie met Meysa,’ vertelt Kai.

‘De hele klas lijdt eronder. Ze waren heel lang beste vriendinnen, echt vanaf de kleuterschool. Maar nu al weken niet meer en ze roddelen en gillen en willen dat iedereen van de klas aan hun kant staat.’

‘Dat willen ze allebei?’ vraagt Alfa.

Kai knikt. ‘Dus dat kan niet. En ik snap niet eens waarom ze boos zijn.’

‘Wie wil je helpen?’ vraagt Ruben.

‘Iedereen? We moeten iets bedenken waardoor ze het gaan uitpraten.’

Nina knikt. ‘We kunnen best een plan maken.’

Een plan! Je mag meedenken aan een plan voor het Ministerie van Oplossingen! Hier zit je dan, met je donkere wenkbrauwen en je jasje, met Nina aan de ene kant naast je en Ruben aan de andere. De zolder ruikt lekker. Naar hout, oude kleren en nieuwe computer. Het ruikt naar avontuur.

‘Is dat niet een beetje jezelf helpen?’ Alfa staat op en loopt naar een lijstje dat aan de muur hangt. ‘Want jij wilt dat ze geen ruzie meer maken zodat het leuker is op school.’

Kai denkt even na. ‘Ik vind het niet zo erg als veel van mijn klasgenoten. Ik ken die twee meisjes niet zo goed. Dus nee, ik vind niet dat het mezelf helpen is.’

Alfa knikt tevreden. Ze kijkt je aan en glimlacht. ‘Misschien ken je onze regels al, maar ik lees ze toch nog maar even voor. Regel 1: hulp is anoniem. Regel 2: je mag jezelf niet helpen. Regel 3: we vinden zelf problemen.’

‘Dat betekent dat we niet aan mensen vragen of ze hulp nodig hebben,’ zegt Nina. ‘Juist mensen die geen hulp durven te vragen of die misschien niet doorhebben dat ze een probleem hebben, moeten óók hulp krijgen van het Ministerie.’

‘Precies,’ zegt Alfa. ‘Regel 4: we zitten niemand dwars. En regel 5: het Ministerie helpt iedereen.’

‘Niet alleen wie je aardig vindt!’ roepen Nina, Ruben en Kai in koor. Daarna barsten ze in lachen uit.

Op dat moment klinkt er een ijzige gil van beneden. Je springt op van de bank en rent met de anderen naar de trap. Je gaat zo snel je kunt naar beneden, struikelt bijna over je eigen voeten, rent de overloop over en gaat nog een trap af, naar de woonkamer. Daar staat Tirza bleek naast de lege stoel van mevrouw Vis, leunend op haar rol-lator.

‘Tirza! Wat is er gebeurd?’ vraagt Alfa. ‘Heb je pijn?’

De oude vrouw schudt haar hoofd.

‘Wat is er dan? Waar is mevrouw Vis?’ vraagt Ruben bezorgd. ‘Is ze gevallen?’

‘Ze is weg,’ zegt Tirza. Ze zegt het zo zacht dat je niet zeker weet of je het goed hebt verstaan.

‘Ze is weg...?’ herhaal je.

Tirza knikt. ‘Er belde iemand aan. Ze deed open en kwam niet terug. Ze is weg. Maar haar jas hangt nog aan de kapstok, en haar mobiel ligt hier op haar stoel.’

Je ziet paniek in haar ogen.

‘Janneke zou nooit zomaar weggaan. Jullie moeten naar buiten! Ga haar zoeken! Ze kan niet ver zijn!’

Jullie trekken jullie schoenen aan en rennen naar buiten.

‘Ik ga naar rechts,’ zegt Alfa, en ze trekt Kai mee.

‘Ik ga naar links,’ zegt Nina, en ze pakt Rubens mouw.

Welke kant ga jij op?

Ga je naar rechts? Ga naar hoofdstuk 75. ➡

➡ Ga je naar links? Ga naar hoofdstuk 114.

2

Jullie zijn op Rotterdam Centraal. Nina duwt de rolstoel van Tirza en je hoort haar over het gesprek met de vriendin van Roving Tom vertellen. Ze gaan met de lift naar de stationshal, terwijl jij samen met Alfa, Ruben en Kai de roltrap neemt.

‘Misschien zijn we nu wel in dezelfde stad als mevrouw Vis,’ zegt Alfa.

‘Ik hoop zo dat alles goed gaat,’ zegt Ruben.

Je ziet dat ze haar echt missen. Jullie lopen door de poortjes, de grote hal in naar buiten.

‘We kunnen twee dingen doen,’ zegt Tirza. ‘De tram stopt hier voor het station, het is drie haltes. Of we lopen, meer dan een kwartiertje zal dat niet zijn. Maar dan moeten jullie nog geen genoeg hebben van het duwen van mijn rolstoel.’ Ze kijkt je aan. ‘Wat wil jij?’

➡ Nemen jullie de tram? Ga naar hoofdstuk 100.
Gaan jullie wandelen? Ga naar hoofdstuk 94.